

**HOF VAN BEROEP
TE GENT**

1° kamer

**terechtzitting
van
08 december 2011**

erkenning publieke
erfdienstbaarheid
van doorgang

2009/AR/3252

in de zaak van:

1. _____ landbouwer,
wonende te _____
ingeschreven met KBO-nummer _____
eerste appellant,

2. _____ landbouwer,
wonende te _____
ingeschreven met KBO-nummer _____
tweede appellant,

3. _____ bediende,
wonende te _____
derde appellante,

allen hebbende als raadsman mr. _____, advocaat te _____

tegen:

1. _____ vertegenwoordigd door het college
van burgemeester en schepenen,
met burelen te _____
eerste geïntimeerde,
hebbende als raadsman mr. _____ advocaat te _____

2. HET VLAAMSE GEWEST. vertegenwoordigd door de Vlaamse regering

tweede geïntimeerde,
hebbende als raadsman mr.

advocaat te

wijst het hof het volgend arrest:

Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit hof op 22 december 2009 hebben de appellanten hoger beroep ingesteld tegen het tussenvonniss van 29 oktober 2009 op tegenspraak gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, eerste kamer.

De partijen werden gehoord in openbare terechtzitting en de neergelegde conclusies en stukken werden ingezien.

voorgaanden

was eigenaar van een perceel gelegen aan de

Op 8 september 2007 vroeg hij aan toelating om de weg gelegen op zijn eigendom enkele meters te mogen verplaatsen. Zodoende zou de weg nog steeds op zijn eigendom liggen, maar verder verwijderd van de woning.

Op 8 november 2007 heeft gemeld dat zij akkoord ging met de voorgestelde wijziging "*mits aanvrager zelf instaat voor de uitvoering in goede staat.*"

Volgens was dit geen vrijgeleide om zonder meer tot de werken over te gaan en diende eerst de benodigde stedenbouwkundige vergunning te bekomen.

Op 9 april 2008 heeft het perceel verkocht aan

In juli 2008 heeft de werken om de weg te verleggen aangevat.

Op 8 juli 2008 schrijft een brief naar stellende dat:

- zij diende vast te stellen dat de werken voor het verleggen van de kerkwegel werden gestart zonder de verdere onderhandelingen met het gemeentebestuur af te wachten;

-
- de oude kerkwegel diende te worden behouden en toegankelijk diende te blijven tot een exacte afpaling is gebeurd en een inplantingsplan voor de aanleg van de nieuwe wegel wordt goedgekeurd;
 - contact dienden op te nemen met de stedenbouwkundige ambtenaar van

Op 29 juli 2008 schrijft een tweede brief waarin zij het volgende uiteenzet:

- naar aanleiding van een plaatsbezoek is vastgesteld dat er een nieuwe verharding werd aangelegd zonder voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning;
- kunnen de wegel enkel verplaatsen onder de voorwaarde van het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning, het afsluiten van een schriftelijk akkoord voor het verkrijgen van een erfdienstbaarheid van doorgang met het openbaar bestuur, het binnen de dertig dagen indienen van een verzoek tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning met betrekking tot de regularisatie van de nieuwe verharding.

Op 15 augustus 2008 werd een stakingsbevel uitgevaardigd waarbij de werken door de politie werden stilgelegd en op 21 augustus 2008 volgde een tweede stakingsbevel waarin voorzien werd dat de oude voetwegel diende te worden gevrijwaard.

Na vaststelling door de politie dat het stakingsbevel werd doorbroken werd aan elk van de appellanten op 5 september 2008 een administratieve geldboete opgelegd van € 5.000,00.

Na behandeling van de ingediende bezwaren met betrekking tot deze geldboetes heeft de Vlaamse Overheid deze als volgt verminderd: voor naar € 2.000,00, voor naar € 1.500,00 en voor naar € 250,00.

Op 20 november 2008 is overgegaan tot dagvaarding van de appellanten teneinde hen te doen veroordelen tot:

- het opnieuw toegankelijk maken van de oorspronkelijke kerkwegel en dit zolang er geen stedenbouwkundige vergunning werd verkregen voor de aanleg van het nieuwe tracé en dit tracé ook conform deze vergunning effectief werd aangelegd, waarbij er met het openbaar bestuur een schriftelijk akkoord werd afgesloten voor het verkrijgen van een erfdienstbaarheid voor zover deze nog niet zou zijn bekomen;
 - voor zover deze niet meer toegankelijk zou zijn, het opnieuw aanleggen van het oorspronkelijk tracé;
 - het wegnemen van alle mogelijke hindernissen die de toegang tot het oorspronkelijk tracé kunnen verhinderen,
- dit alles onder verbeurte van een dwangsom van € 1.000,00 per dag vertraging.

Tevens werd gevraagd de appellanten te veroordelen tot het gedogen gebruik van het oorspronkelijk tracé door eenieder en dit onder verbeurte van een dwangsom van € 1.000,00 per inbreuk waarbij men

de toegang zou verhinderd worden of zou worden lastig gevallen bij het betreden van de kerkwegel.

betwisten dat de wegel op hun eigendom een kerkwegel zou zijn. Volgens hen betreft het een tuinpad waarop geen recht van doorgang rust.

Er zou wel een - bestaan hebben op een nabij gelegen perceel maar deze zou verdwenen zijn.

Zij vragen de afwijzing van de vordering van en de opheffing van de stakingsbevelen. Zij vorderen de heropening van en in ondergeschikte orde de aanstelling van een deskundige belast met een uitgebreid beschreven onderzoek naar die

Vervolgens zijn overgegaan tot dagvaarding van het Vlaamse Gewest. Ze vragen in hoofdorde dat de stakingsbevelen onwettig zouden worden verklaard en tekenen verzet aan tegen de opgelegde administratieve geldboetes.

In het bestreden tussenvonnissen werden de beide zaken samengevoegd en heeft de eerste rechter:

- de vordering van ontvankelijk verklaard gelet op de machtiging van het college van burgemeester en schepenen;
- de tegenvordering van tot heropening van zoals aangeduid in de Atlas der Buurtwegen, afgewezen als onontvankelijk bij gebrek aan belang;
- geoordeeld dat er sprake is van een kerkwegel en niet van een tuinpad, en dit verwijzende naar enerzijds de eerste brief uitgaande van gericht aan waarin hijzelf spreekt van een wegel en de door de rechtbank gedane vaststellingen ter gelegenheid van een eerder bevolen plaatsopneming;
- beslist dat de brief van 8 november 2007 uitgaande van niet kan gelden als bouwvergunning en deze noodzakelijk is voor het verleggen van het tracé van de kerkwegel;
- het debat heropend om de partijen toe te laten te concluderen over de gevorderde herstelmaatregel in het licht van de op 1 september 2009 in werking getreden Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

formuleren de volgende grieven tegen het bestreden vonnis:

- de vordering van is onontvankelijk omdat geen overschrijving is gebeurd in het hypotheekkantoor;
- de eerste rechter heeft ten onrechte geoordeeld dat de wegel gelegen op hun eigendom een kerkwegel zou zijn. Het is een tuinpad dat op privé-eigendom is gelegen en waar voor de verplaatsing ervan geen vergunning nodig is. Er zou maar één kerkwegel geweest zijn, meer bepaald die werd afgeschaft;
- zij hebben wel degelijk belang bij hun vordering tot heropening van

-
- er zijn geen handelingen gesteld tegen de stakingsbevelen die daarenboven onwettig zijn. De opgelegde administratieve boetes zijn dan ook onwettig;
 - wat de herstellvordering betreft, heeft de stedenbouwkundige inspecteur de zaak aangezegd aan de procureur des Konings. Over het strafdossier en de daar ingestelde herstellvordering is nog geen uitspraak verleend, zodat er nog strafrechtelijke vervolging mogelijk is. De behandeling van het geschil dient dan ook te worden opgeschort.

De appellanten vorderen:

- de afwijzing van de oorspronkelijke vordering van
- de veroordeling van tot het betalen van een provisie van € 1,00 aan morele en materiële schade en de aanstelling van een deskundige om de genots- en gebruiksderiving te bepalen die zij sinds 15 augustus 2008 hebben geleden;
- dat gezegd wordt voor recht dat hun eigendom met geen enkele erfdienstbaarheid, noch met een openbaar recht van doorgang is bezwaard;
- in ondergeschikte orde de vordering tot heropening van ontvankelijk en gegrond te verklaren, minstens alvorens recht te doen een deskundige aan te stellen;
- in geheel ondergeschikte orde de vordering van tot het betalen van een schadevergoeding van € 5.000,00 wegens tergend en roekeloos hoger beroep ongegrond te verklaren, geen dwangsom op te leggen voor de vertraging in het openstellen van het tracé, de stakingsbevelen op te heffen teneinde hen toe te laten de weg in zijn oorspronkelijke toestand te herstellen;
- het verzet tegen de opvordering door het Vlaamse Gewest van de administratieve geldboetes ontvankelijk en gegrond te verklaren.

vraagt dat het hoger beroep ongegrond zou worden verklaard, de toekenning van haar oorspronkelijke vordering en de bijkomende veroordeling van de appellanten tot het betalen van € 5.000,00 wegens tergend en roekeloos hoger beroep.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt zij dat de procedure zou worden geschorst in afwachting van de overschrijving van de dagvaarding in het bevoegd hypotheekkantoor en in afwachting van het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Het Vlaams Gewest vraagt de afwijzing van de vordering van de appellanten.

beoordeling

a. ontvankelijkheid van de vordering van

houden voor dat de vordering
ingesteld door onontvankelijk is omdat haar
vordering niet overeenkomstig art. 6.2.1 VCRO (Vlaamse Codex
Ruimtelijke Ordening) werd overgeschreven op het hypotheekkantoor.

Deze bepaling heeft betrekking op herstellvorderingen.

Zowel als het Vlaams Gewest argumenteren
terecht dat de door ingestelde vordering geen
herstellvordering is.

vraagt in hoofdorde dat de oorspronkelijke
kerkwegel opnieuw toegankelijk zou worden gemaakt en dat alle
mogelijke hindernissen die de toegang beletten zouden worden
weggenomen. Voor zover de wegel niet meer toegankelijk zou zijn,
vordert zij dat deze terug zou worden aangelegd conform het
oorspronkelijk tracé.

Een herstellvordering zou in hoofdorde inhouden dat het nieuw tracé
zou worden verwijderd, wat inhoudt dat het wederrechtelijk opgehoogde
terrein weer wordt afgegraven. Dit wordt door
niet gevraagd, zodat de door haar ingestelde vordering niet als een
herstellvordering te beschouwen is in de zin van de VCRO.

b. "le criminel tient le civil en état"

Overeenkomstig art. 4 V.T.Sv. wordt de burgerlijke vordering geschorst
zolang niet definitief is beslist over de strafvordering die vóór of
gedurende de burgerlijke rechtsvordering is ingesteld ("*le criminel tient
le civil en état*").

stellen dat het Vlaams
Gewest een herstellvordering zou hebben ingeleid bij het ambt van de
procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge en
dat om die reden de uitspraak over het verzet tegen de administratieve
geldboetes wegens het doorbreken van een bekrachtigd stakingsbevel
moet worden opgeschort.

Niet alleen staat het verzet tegen een administratieve geldboete
wegens het doorbreken van een stakingsvordering los van een
herstellvordering, maar bovendien stelt het hof vast dat er nog geen
herstellvordering voor de strafrechter hangende is. Het louter feit dat
een strafrechtelijk onderzoek lopende is, valt niet gelijk te stellen met
een hangende strafvordering. Daartoe is vereist dat de procureur des
Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brugge overgaat tot
dagvaarding voor de correctionele rechtbank te Brugge van
wat op heden nog niet is gebeurd.

Er bestaat dan ook niet de minste reden om de beoordeling van het
verzet tegen de opgelegde administratieve geldboetes op te schorten.

c. openbare erfdiensbaarheid van doorgang

houden voor dat de wegel
waarvan de openstelling vordert, geen wegel
is maar wel een privé-tuinpad.

Zij halen ter ondersteuning van hun stelling de volgende argumenten aan:

- de kerkwegel is niet opgenomen in de Atlas der Buurtwegen;
- in hun eigendomsakte is geen sprake van een wegel of een erfdienstbaarheid van doorgang;
- er zou op hun erf nooit een kerkwegel geweest zijn, maar wel was er een 80-tal meter verder de – inmiddels afgeschafte –
Zij vorderen bij wijze van tegenvordering de openstelling van deze die eigenlijk de kerkwegel zou zijn.

Dat noch in de Atlas der Buurtwegen, noch in de eigendomsakte van de appellanten sprake is van een kerkwegel of een erfdienstbaarheid van doorgang, betekent niet dat de kerkwegel onbestaande zou zijn. Een publieke erfdienstbaarheid van doorgang ontstaat na dertig jaar voortdurend en onafgebroken, openbaar en niet dubbelzinnig gebruik door eenieder voor openbaar verkeer.

Uit de voorgelegde foto's blijkt dat vanaf een wegel vertrekt naar die ter hoogte van de eigendom van uitgeeft op wat zij hun tuinpad noemen. De wegel zou niet de minste zin hebben mocht hij doodlopen ter hoogte van de eigendom van

Gerechtsdeurwaarder heeft in een proces-verbaal van vaststelling van 26 september 2008 vastgesteld dat in de berm aan de overzijde van de eigendom van ter hoogte van het "tuinpad" een bordje met pijl staat met de vermelding "Kerkwegel". Deze vaststelling wordt bevestigd door een aan het proces-verbaal gehechte foto.

Tot slot heeft in zijn brief gericht aan van 8 september 2007 het bestaan van de wegel erkend, vermits hij in zijn aanvraag om het tracé, van wat de appellanten thans als een tuinpad beschouwen, de wegel zelf als dusdanig heeft omschreven.

Hij heeft evenmin gereageerd wanneer antwoordt dat zij akkoord gaat met de wijziging van het tracé van de kerkwegel en deze wijziging in de toekomst, naar aanleiding van de vernieuwing van de Atlas der Buurtwegen, daarin definitief zal worden opgenomen. Mocht in de overtuiging hebben verkeerd dat er geen sprake was van een wegel, houdende een publieke erfdienstbaarheid van doorgang, dan zou hij hierop onmiddellijk gereageerd hebben.

Hij heeft dit niet gedaan en uiteindelijk werden de werken zonder stedenbouwkundige vergunning in uitvoering van de vermeende vergunning aangevat.

Dat een andere weg, de heeft bestaan die de verbinding vormde tussen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er een tweede weg is. Kerkwegel, die de verbinding vormt tussen de

Stelt zich de vraag of de weg gedurende dertig jaar voortdurend en onafgebroken, openbaar en niet dubbelzinnig door het publiek werd gebruikt.

Uit de voorgelegde foto's en het bordje aangebracht in de berm ter aanduiding van de kerkwegel blijkt dat de weg niet van recente datum is en dat deze voor publiek gebruik bestemd is.

leat verklaringen voor van omwonenden, meer bepaald die allen bevestigen dat de kerkwegel sedert meer dan 30 jaar voor het publiek openstond en ook als dusdanig werd gebruikt.

In de aankoopakte van verleden op 24 juli 1975 voor notaris met betrekking tot het perceel dat volgens het plan van kadaster gehecht aan de verklaring van paalt aan de kerkwegel, wordt met betrekking tot de erfdienstbaarheden de volgende clause overgenomen uit de akte verleden op 11 november 1905 voor notaris

"Zij zullen gedoogen alle lastelijke erfdienstbaarheden zoo de zienelijke als de verborgene waarmede de goederen mochten bezwaard zijn onder ander voor wat den betreft de voetwegel gelegen langs de zuidzijde van den grond door hem aangekocht te behouden en eerbiedigen onvergeld, vrij aan de kopers zich tegen de andere nadeelige erfdienstbaarheden te stellen en de batelijke te doen gelden doch alles op hunne kosten en gevaar".

Uit het voorgelegd plan van het kadaster blijkt dat enkel de Kerkwegel met deze voetwegel kan zijn bedoeld.

heeft aan zijn verklaring naast een uittreksel uit het kadaster ook een stafkaart van het leger, herziening 1969, voorgelegd. Ook op deze stafkaart wordt de Kerkwegel als pad aangeduid.

De appellanten menen dat in haar brief van 29 juli 2008 gericht aan erkend heeft dat er geen sprake is van een publieke erfdienstbaarheid omdat het verplaatsen van de weg onderworpen wordt aan twee voorwaarden, waaronder het afsluiten van een schriftelijk akkoord voor het verkrijgen van een erfdienstbaarheid van doorgang met het openbaar bestuur. Deze voorwaarde is misschien ietwat ongelukkig geformuleerd, maar houdt eigenlijk enkel in dat het bestaand en verkregen recht van doorgang niet wordt teniet gedaan door de verplaatsing van het tracé.

In de informatie ogevraagd door notaris bij naar aanleiding van de verkoop van het onroerend goed door aan heeft aangeduid dat voor zover bekend het

onroerend goed niet is bezwaard door een erfdienstbaarheid van openbaar nut.

Het moet gezegd dat _____ bij het opmaken van dit document op 20 november 2007 onzorgvuldig is geweest door geen melding te maken van de erfdienstbaarheid van doorgang. Daar tegenover staat dat zij op 8 november 2007 aan _____ heeft laten weten geen bezwaar te hebben tegenover de verplaatsing van de kerkwegel, waardoor zij het bestaan van de erfdienstbaarheid enkele dagen eerder aan het invullen van de informatiefiche, heeft erkend en zij bovendien meldt dat daarmee zal rekening worden gehouden bij de vernieuwing van de Atlas der Buurtwegen.

Uit de verstrekte informatie kan dan ook niet afgeleid worden dat er geen publieke erfdienstbaarheid van doorgang zou zijn.

De door _____ voorgelegde verklaringen, het uittreksel uit het kadaster, de eigendomstitel van _____ en de stafkaart van het leger bewijzen op afdoende wijze dat de kerkwegel wel degelijk te beschouwen is als een publieke erfdienstbaarheid van doorgang die door het publiek op een voortdurende en onafgebroken, openbare en niet dubbelzinnige wijze gedurende een periode van meer dan dertig jaar werd gebruikt.

De vordering van _____ om de appellanten te veroordelen om de kerkwegel op zijn oorspronkelijk tracé opnieuw open te stellen voor het publiek is dan ook gegrond. Het thans nog van kracht zijnde stakingsbevel van 21 augustus 2008 en bekrachtigd op 25 augustus 2008 belet niet dat de nodige werken daartoe worden uitgevoerd vermits in dit bevel de staking wordt bevolen ten aanzien van alle werken en het gebruik met uitzondering van het oude tracé van de voetwegel.

Er bestaat echter geen reden om de appellanten te veroordelen tot het sluiten met het openbaar bestuur van een schriftelijk akkoord voor het verkrijgen van een erfdienstbaarheid vermits in huidig arrest het bestaan van een publieke erfdienstbaarheid van doorgang via de kerkwegel wordt erkend.

De gevorderde dwangsommen worden toegekend vanaf de vijftiende dag na de betekening van huidig arrest en worden vastgesteld op € 500,00 per dag vertraging dat de kerkwegel niet op het oude tracé opnieuw is aangelegd, met een maximum van € 25.000,00, en op € 500,00 per inbreuk waarbij de toegang tot de kerkwegel zou worden verhinderd, eveneens met een maximum van € 25.000,00.

De tegenvordering van de appellanten strekkende tot het vaststellen van de afwezigheid van een erfdienstbaarheid van doorgang en de toekenning van een vergoeding voor de door hen beweerde geleden schade is ongegrond.

d. vordering van de appellanten tot heropening van de

Zoals reeds hoger gezegd, bestonden er twee wegels, de
en de Kerkwegel.

De appellanten kunnen om de redenen hierboven uiteengezet niet
gevolgd worden dat het één en dezelfde wegel was.

De appellanten tonen niet aan dat zij enig belang hebben bij hun
vordering tot heropening van zodat de eerste
rechter terecht deze vordering onontvankelijk heeft verklaard.

e. houding van

Het is onduidelijk welke gevolgen de appellanten verbonden willen zien
aan wat zij het onbehoorlijk bestuur van
noemen.

Het hof is het met de appellanten eens dat de antwoordbrief van
van 8 november 2007 nogal onduidelijk is. De
brief luidt als volgt:

*"Hierbij hebben wij de eer u mede te delen dat het College van
Burgemeester en Schepenen akkoord gaat met de voorgestelde
wijziging van het tracé van de kerkwegel gelegen te
mits aanvrager zelf instaat
voor de uitvoering in goede staat.*

*In de toekomst zal, naar aanleiding van de vernieuwing van atlas van
de buurtwegen, de wijziging van het tracé van de kerkwegel definitief
worden opgenomen."*

In deze brief is geen sprake van de vereiste voorafgaandelijke
stedenbouwkundige vergunning en lijkt het alsof aan zonder
meer de toelating wordt gegeven het tracé te wijzigen, mits de werken
goed worden uitgevoerd.

Een openbaar bestuur is ertoe gehouden zich op een nauwkeurige en
zorgvuldige wijze uit te drukken ten aanzien van de burger.

Het is echter niet omdat op dit punt in
gebreke is gebleven dat de appellanten ervan mogen uitgaan dat er
geen sprake meer zou zijn van een openbare erfdienstbaarheid van
overgang of dat deze nalatigheid voor gevolg zou hebben dat deze
erfdienstbaarheid ophoudt te bestaan.

Temeer daar eens zij vastgesteld heeft dat
de werken waren gestart zonder de benodigde vergunningen
onmiddellijk op 8 juli 2008 aangeschreven heeft, zeggende dat
de oude kerkwegel behouden en toegankelijk moest blijven tot dat een
exacte afpaling is gebeurd en het inplantingsplan voor de aanleg van
de nieuwe wegel werd goedgekeurd.

De appellanten zijn hier niet op ingegaan en op 29 juli 2008 heeft
hen gewezen op hun verplichting een
stedenbouwkundige vergunning aan te vragen en hen verzocht een
aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning met betrekking tot de

regularisatie van de nieuwe verharding, binnen de dertig dagen, in te dienen.

Ook op dit verzoek zijn de appellanten niet ingegaan en hebben zij koppig de werken verder gezet.

De appellanten bewijzen niet dat zij door het onzorgvuldig geformuleerd antwoord van _____ van 8 november 2007 schade hebben geleden.

f. verzet tegen de dwangbevelen tot opvoering van de administratieve geldboetes door het Vlaams Gewest

De eerste rechter heeft over dit verzet geen uitspraak gedaan en het debat heropend teneinde aan de partijen toe te laten standpunt in te nemen over de impact van de op 1 september 2009 in werking getreden VCRO op dit verzet.

Zoals door het Vlaams Gewest uiteengezet in haar conclusie ter griffie neergelegd op 12 april 2011 wijken de bepalingen van de VCRO op dit punt niet af van het eerder toepasselijke DORO.

Het komt aan het hof niet toe de reeds herleide administratieve geldboeten kwijt te schelden of deze te verminderen rekening houdende met subjectieve verzachtende omstandigheden. Er kan enkel getoetst worden of de opgelegde geldboetes niet onwettig of kennelijk onredelijk zijn.

Voor de uitgevoerde werken diende wel degelijk een stedenbouwkundige vergunning te worden aangevraagd. Het betreffen immers geen werken aan een tuinpad, maar wel aan een weg waarop een openbare erfdienstbaarheid van doorgang rust. Bovendien gingen de werken gepaard met enerzijds de ophoging van een gedeelte van het terrein en anderzijds de nivellering van een ander deel ervan, wat een wijziging van het reliëf inhoudt. Ook voor dergelijke werken is een stedenbouwkundige vergunning vereist.

De appellanten hebben geen stedenbouwkundige vergunning aangevraagd en evenmin gebruik gemaakt van de hen geboden kans om de toestand te regulariseren door alsnog een stedenbouwkundige aanvraag in te dienen (zie brief _____ van 29 juli 2008). Waar er ernstige twijfel kan bestaan over de aanvankelijke goede trouw van de appellanten, staat het alleszins vast dat zij, op het ogenblik van het verderzetten van de werken na 29 juli 2008, niet meer te goeder trouw waren.

Op 15 augustus 2008 werd door aanplakking, na eerdere vaststellingen op 12 augustus 2008, de staking van de werken bevolen. Dit stakingsbevel, dat betrekking had op alle werken, handelingen en wijzigingen, werd bekrachtigd op 19 augustus 2008 door de gewestelijk stedenbouwkundig directeur en op 21 augustus 2008 werd vastgesteld

dat het stakingsbevel werd doorbroken. De wijzigingen worden in het proces-verbaal, dat geldt tot bewijs van het tegendeel, uitgebreid beschreven. De wijzigingen werden uitgevoerd niettegenstaande een verbod op alle, zowel vergunningsplichtige als niet-vergunningsplichtige werken.

Op 21 augustus 2008 werd meteen een nieuw stakingsbevel gegeven dat op 25 augustus 2008 werd bekrachtigd.

Op 5 september 2008 werd aan elk van de appellanten een administratieve geldboete opgelegd van € 5.000,00. Deze werden naar aanleiding van de door de appellanten ingediende bezwaren door de Vlaamse Overheid als volgt verminderd, voor naar € 2.000,00, voor naar € 1.500,00 en voor naar € 250,00.

Uit niets blijkt dat de uiteindelijk opgelegde geldboetes, waarbij rekening werd gehouden met het aandeel van elk van de appellanten in het doorbreken van het stakingsbevel, kennelijk onredelijk zou zijn. In art. 6.1.49 § 1 VCRO (art. 156 § 1 DORO) is sprake van "voortzetten" van de handelingen, werken of wijzigingen. Daarmee wordt niet enkel de actieve, maar ook de passieve verderzetting van de werken beoogd. Zo kan niet enkel een boete worden opgelegd aan de eigenlijke uitvoerder van de werken, maar ook aan de opdrachtgever van de werken en de eigenaar van het bewust terrein die de werken heeft toegelaten. Aan die zelf geen werken uitvoerde, werd om die reden een duidelijk lagere geldboete opgelegd.

Dat bij de beoordeling van de omvang van de op te leggen geldboete rekening werd gehouden met de ingesteldheid van door te verwijzen naar een eerder door hem begane stedenbouwkundige overtreding, tast de wettigheid van deze beslissing niet aan.

Tijdens de administratieve procedure heeft niet betwist dat hij aan de werken die in overtreding met het stakingsbevel (hij betwist wel ten onrechte dat ze in overtreding zijn) werden uitgevoerd, heeft deelgenomen, zodat de opgelegde geldboete niet onwettig of kennelijk onredelijk is.

Vermits de besluiten waarbij de geldboetes werden opgelegd en op grond waarvan de dwangbevelen werden uitgevaardigd niet onwettig of kennelijk onredelijk zijn, is het verzet van de appellanten tegen deze dwangbevelen ongegrond.

g. teregend en roekeloos hoger beroep

vordert de veroordeling van de appellanten tot het betalen van een schadevergoeding van € 5.000,00 wegens het instellen van een teregend en roekeloos hoger beroep.

Het kan aan de appellanten niet verweten worden dat zij van oordeel waren dat op de kerkwegel geen publieke erfdienstbaarheid van doorgang rustte. heeft daarover niet altijd duidelijk en eenduidig gecommuniceerd.

Zij mochten in de gegeven omstandigheden deze vraag opnieuw aan een rechter voorleggen.

Hun koppige houding ten aanzien van het niet aanvragen van een stedenbouwkundige vergunning en het indienen van een verzoek tot regularisatie is een gevolg van het meningsverschil over het al of niet bestaan van een erfdienstbaarheid van doorgang, maar kan niet beschouwd worden als een element waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij op roekeloze wijze of met tergend inzicht hoger beroep hebben ingesteld.

Dit onderdeel van de vordering van _____ is ongegrond.

h. kosten

_____ vragen dat voor zover zij in het ongelijk zouden worden gesteld de door hen aan _____ en aan het Vlaams Gewest verschuldigde rechtsplegingsvergoedingen zouden worden herleid naar het absolute minimum van € 82,50.

Als reden hiervoor halen zij hun goede trouw aan.

De meeste rechtzoekenden, overtuigd van hun gelijk, zijn te goeder trouw, ook wanneer zij naderhand in het ongelijk werden gesteld. Dit argument kan, nu er geen sprake is van een kennelijk onredelijk karakter van de situatie, geen reden zijn om af te wijken van de basisrechtsplegingsvergoeding.

Verder betreft het een geschil met een normale graad van complexiteit en blijkt niet dat de financiële draagkracht van de appellanten van die aard zou zijn dat zij niet in staat zouden zijn deze basisrechtsplegingsvergoeding te betalen.

_____ heeft enkel de kosten in graad van beroep begroot en vraagt de toekenning van een verhoogde rechtsplegingsvergoeding van € 5.000,00.

Er is maar één rechtsplegingsvergoeding verschuldigd per gerechtelijke band en deze wordt bepaald in functie van de hoofdvordering, zijnde de vordering van _____. Deze vordering betreft een niet in geld waardeerbare vordering, zodat de basisrechtsplegingsvergoeding € 1.320,00 bedraagt.

Zoals hiervoor reeds gezegd was het geschil niet dermate complex dat een verhoogde rechtsplegingsvergoeding moet worden toegekend. Dat de partijen terzake meer dan uitgebreid geconcludeerd hebben, bewijst niet dat het geschil bijzonder complex zou zijn.

Het Vlaams Gewest begroot de haar toekomende basisrechtsplegingsvergoedingen terecht op € 1.320,00 voor de procedure in eerste aanleg en op eveneens € 1.320,00 voor de procedure in graad van beroep.

OP DIE GRONDEN,

HET HOF,

recht doende op tegenspraak,

gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar, doch ongegrond.

Verklaart het incidenteel hoger beroep toelaatbaar en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Bevestigt het bestreden tussenvonniss.

Zeat voor recht dat op de Kerkweael die de verbinding vormt tussen de
en die over het terrein
eigendom van langsheen de daar
opgetrokken woning loopt, belast is met een publieke erfdienstbaarheid
van doorgang verkregen via verjaring.

Veroordeelt tot:
- het opnieuw toegankelijk maken van de oorspronkelijke kerkwegel en dit zolang er geen stedenbouwkundige vergunning werd verkregen voor de aanleg van het nieuwe tracé en dit tracé ook conform deze vergunning effectief werd;
- voor zover deze niet meer toegankelijk zou zijn, het opnieuw aanleggen van het oorspronkelijk tracé;
- het wegnemen van alle mogelijke hindernissen die de toegang tot het oorspronkelijk tracé kunnen verhinderen,
dit alles onder verbeurte van een dwangsom van € 500,00 per dag vertraging te rekenen vanaf de vijftiende dag na de betekening van het huidig arrest en met een maximum van € 25.000,00.

Veroordeelt tot het betalen van een dwangsom van € 500,00 vanaf de vijftiende dag na de betekening van het huidig arrest per vastgestelde inbreuk waarbij de toegang tot de kerkwegel zou worden verhinderd, met een maximum van € 25.000,00.

Verklaart de vordering van (tot veroordeling van tot het bekomen van schadevergoeding wegens het instellen van tergend en roekeloos hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

Verklaart de vorderingen ingesteld door en waarover door de eerste rechter nog geen uitspraak werd gedaan, ontvankelijk doch ongegrond.

Verklaart het verzet van _____ tegen
de dwangbevelen tot opvordering van de administratieve geldboetes
door het Vlaams Gewest ontvankelijk doch ongegrond.

Verwijst _____ in de kosten van de
procedure, die aan hun zijde niet dienen te worden begroot daar zij ten
hunne laste blijven, en die aan de zijde van
vereffend worden op € 1.320,00 rechtsplegingsvergoeding in graad van
beroep, de overige kosten niet begroot zijnde, en aan de zijde van het
Vlaams Gewest vereffend worden op € 1.320,00
rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg en op € 1.320,00
rechtsplegingsvergoeding in graad van beroep.

Aldus gewezen door de **EERSTE KAMER** van het hof van beroep te
Gent. zetelende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

_____ kamervoorzitter,

_____ raadsheer,

_____ raadsheer,

en uitgesproken door de voorzitter van de kamer in openbare
terechtzing op **ACHT DECEMBER TWEEDUIZEND EN ELF**,
bijgestaan door _____ griffier.